

1.

POGLAVLJE

Samo ne pominji štence...

„Svi su MRTVI!“, zapomagao je Tor lijući suze u mlazevima kao probušeno vodeno crevo.

„Ko je mrtav?“, upitala sam bacivši školsku torbu na pod i protrčavši pored kuhinjskog stola da bih utešila svog mlađeg brata.

Malo sam izdangubila na putu od škole do kuće. Na ćošku njene ulice zastala sam da proćaskam s najboljom drugaricom Sendi koja me je nagovorila da nakratko svratim kod nje. Učinilo mi se da je to okej, pretpostavila da ništa neću propustiti kod kuće.

Međutim, pretpostavka mi je bila pogrešna.

„Koji svi su mrtvi, Tore?“, ponovila sam kleknuvši na pod i zagrlivši ga.

U Tora je, s druge strane velikim zbuđenim očima blenuo pas Rolf i tiho cvileo iz saučešća.

No, Tor je bio neutešan – nesposoban da progovori. Sami pokušaji da *diše* između onih ogromnih jecaja, koji su mu kidali pluća, oduzimali su mu svu energiju.

Tog trenutka u kuhinju je uletela baka s najvećim pakovanjem maramica (za Torov nevelik nos) koje je tutnula pred njega na sto.

„Evo ti, Tore, dušo“, izgovorila je uobičajeno nežno ali delotvorno i pošasoljila ga po kosi prohujavši kraj njega. „Nego, kako bi bilo da potražim nešto šargarepe kojom bi mogao i dodatno da počastiš kuniće?“

Mnogo nam je mudra baka, zaista. Zna ona da nutkanje slatkišima ili grickalicama nije najbolji način da oraspoloži Tora, kao ni da mu kaže kako može da ostane budan do kasno – najbliži put do njegovog srca jeste da razmazi nekog od (milijardu) onih čupavih, krljuštavih i pernatih stanara koji s nama dele kuću. A to je baš lepo od nje s obzirom na činjenicu da baš i nije oduševljena životinjama (samo da Tor ne čuje).

Bilo kako bilo, osetila sam olakšanje. Ako je neka nezgoda mogla da se reši davanjem slasnih zalogajčića šargarepe zečevima, onda se ništa ozbiljno nije ni desilo. Mislim, ne bih sebi mogla da oprostim da je čudovišni tajfun udario na našu kuću i progutao mi čitavu porodicu dok sam ja gledala televiziju kod Sendi i pustošila joj kutiju s keksom.

„Ko je mrtav?“, prošaputala sam baki tapšući Tora po leđima pokušavajući da ga oslobodim štucavice koja ga je spopala od previše plakanja.

Baka je počela grubo da secka šargarepu nad sudoperom. Mrdnula je glavom u stranu, prizivajući me k sebi.

„Peni, mešanac labradora – izgubila je svih devet štenaca“, šapnula mi je.

„Aaaa, *Spasioci ljubimaca*“, klimnula sam glavom shvativši u čemu je stvar.

Posredi je jedna od Torovih omiljenih TV emisija. Pa opet, njemu je *svaka* emisija o životinjama omiljena. U glavi su mu isprogramirani termini, kanali i večeri kada se one emituju, i teško nama ako hoćemo da gledamo nešto na drugom kanalu dok traje *Šou maleckog medenog bolesnog vombata* ili nešto slično. A ako i smetnemo s uma da je neka od tih emisija u rasporedu za gledanje, Tor ima taj smešni mali podsetnik za nas... Pred sam početak uvodne špice on nestane da bi se posle nekog vremena sjurio nazad presvučen u majicu na kojoj je ispisano: *Spasite foke* (obavezna uniforma za gledanje *svake* emisije o životinjama, ujedno i deo odeće koji je veoma teško oprati – tokom nedelje ima MNOGO emisija o životinjama na programu tako da je veoma mala mogućnost da se prošvercuje, opere i osuši smrdljiva stvar iz njegove sobe...)

„Svi štenci su se razboleli!“, zaštucao je Tor dok su mu jecaji jenjavali, a dah se taman toliko povratio da može da progovori.

„Od čega su se razboleli?“, pitala sam vrativši se do stola kako bih pravila Toru društvo. „Mislim da je u pitanju samo pseći grip“, promrmljala je baka ubedljivo, očigledno rešena da što pre zatvori slučaj i spreči nove Torove i Rolfove zavijajuće duete.

„Parvo virus!“, ispravio ju je Tor pre nego što je glasno istresao nos u papirnu maramicu dovoljno veliku da mu proguta celo lice.

Primetila sam kako baka iza njegovih leđa prevrće očima. Sigurno je uvrnuto da te ispravlja neko šezdesetak godina mlađi od tebe.

„Ta – DAAA!!!“

Okrenula sam glavu ka izvoru ovog radosnog pokliča. Ovo je delovalo prilično neprimereno pošto je Peni – bože me oprosti – upravo izgubila svih devet štenaca.

Držeći majicu na grudima, Rouan je u manekenskoj pozi, s ogromnim kežom razvučenim preko lica, stajala na vratima kuhinje. Kada je provalila u kakvom je stanju naš mali brat, kež je ubrzo nestao.

„O-o. Nešto je uginulo u *Spasiocima ljubimaca*, zar ne?“, pitala je reda radi opustivši ruke iz kojih joj ispade majica.

„Jeste, ali hajde da ne pričamo više o tome“, hitro je ubacila baka. „Rouan, dušo, zašto nam ne pokažeš šta ti je to? Je li to nova majica?“

Osmeh je fijuknuo nazad na Rouanino lice.

„Da – otišla sam s Von u Vud grin posle škole i kupila je. Prelepa je, zar ne?“

Baka je malo napućila usne odmeravajući najnoviju kupovinu moje sestre. Nije ona negodovala zbog ljubičaste majice s hologramskim leptirom na grudima, već zbog toga što nema visoko mišljenje o Von. Mislim da bi više volela da se Rouan druži s nekim ko joj je vršnjak (tj. da ima petnaest), a ne sa osamnaestogodišnjacima kojima je dozvoljeno da idu u pab i, ako je moguće, s nekom drugaricom koja nema probušen nos i tetovažu (u stvari, baka i ne zna da Von ima tetovažu – to bi samo bio *razlog više* za negodovanje). Sve u svemu, mislim da baka brine da će Von navesti Rouan na pogrešan put, mada mi pravljenje društva mojoj sestri u šopingu po vudgrinskom Haj stritu ne izgleda *toliko* mahnitito i razuzdano.

„Predivno, zar ne?“ Rouan je blistala dok je s puno ljubavi prelazila rukom preko leptira. „Idem na žurku sledeće subote – mislim da ću ovo obući.“

Kako da ne – ako u međuvremenu ne kupi sebi još oko dvanaest drugih majica. Rouan obožava kupovinu, mada moram da naglasim da nije tip devojke koji će dizajnerima pomoći da u bliskoj budućnosti postanu milioneri. Nju oduševljavaju jeftine stvari. Voli da kruži po prodavnicama

dobrotvornih ustanova širom Krauč enda i da sakuplja čudne polovne sitnice koje može da prilagodi i pretvori u nešto uvrnuto, uz malo sreće i prelepo, što joj je zaštitni znak.

„A koliko te je to koštalo?“, pitala je baka dok je postavljala plastičnu činiju s komadićima šargarepe ispred Tora koji je bio u fazi oporavljanja. Još je pomalo šmrckao.

„Ne mnogo!“, uskliknula je Rouan, vrteći se u kineskim papučicama od crvenog pliša.

(Naša školska uniforma nije mnogo stroga: crni blejzer, crna ili siva suknja ili pantalone, bela bluza, prugasta sivo-belo-crna kravata. Ali, kad je reč o cipelama, jaknama i ostalim stvarima, možeš da nosiš šta god hoćeš i verujte mi, moja sestra to maksimalno koristi. Prošle zime je preko uniforme nosila neki odrpani kaput od lažne leopardove kože, koji je našla u prodavnici pri Centru za istraživanje raka. Ona je smatrala da je kaput veoma umetnički i kul. Zapravo je u njemu izgledala kao da ju je zaskočio odrtaveli leopard i istog trenu *uginuo* na njoj.)

„Koliko mnogo je to *ne mnogo?*“, pitala sam razmišljajući odakle joj to *ne mnogo* novca.

Bila sam sigurna da je dekintirana; kukala je kako je sav džeparac potrošila već do srede, a tata nam ga nikad ne daje pre subote.

„Pa, pozajmila sam deset kinti od Von“, slegnula je ramenima, „tako da ću morati da se ušlihtam tati i vidim je l' mogu unapred da dobijem novac za sledeću nedelju.“

„A šta ćeš da radiš *sledeće* nedelje bez para?“, pitala sam je zajedljivo.

„Pozajmiću ga za *sledeću* nedelju“, predložila je veselo.

Rouan možda jeste kraljica lovaca na jeftine stvari, ali i dalje ima nulti nivo zdravog razuma kad se radi o novcu. *Tor* ima mnogo više pojma o novcu od nje. U stvari, od nje verovatno i *Rolf* ima više pojma o novcu.

„Šta s *njim* nije u redu?“, namrštila se Lin sve nas iznenadivši kada je krupnim koracima ušla u kuhinju.

Toliko smo se zaneli Rouaninim zadivljujuće bednim osećajem za ekonomiju da niko nije ni čuo kako je naša najstarija sestra ušla.

„Pogađaj!“, odgovorila sam i očima joj pokazala Tora s crvenim pečatima oko očiju.

„A, *to*“, rekla je znalački Lin i spustila se na stolicu preko puta mene. „Moraš da prestaneš to da gledaš, Tore. Tamo uvek nešto uginu što te samo uznemiri. I šta je danas uginulo?“

„Štenad“, promrsio je *Tor* grleći *Rolfa* oko vrata toliko čvrsto da je ovaj bio u opasnosti da postane

nova stavka među statističkim podacima o uginulim psima.

„Njih devet“, bez glasa sam joj rekla i pokazala prstima taj broj.

„O“, napravi grimasu primivši k znanju natprosječnu stopu mortaliteta čija je posledica Torova tuga.

„Nego, bako, je l' tata tu?“, pitala je Rouan, zanemarivši Lin i bacivši pogled na kuhinjski sat.

„Nije još“, odgovorila je baka ispraćajući s činijom šargarepe Tora (i Rolfa) na zadnja vrata. „Radiće malo duže večeras – žuri da popravi bicikl za sutrašnji rođendan nečije ćerke.“

„Opa, dodatni posao!“, nasmešila se Rouan. „To znači i dodatni novac – možda će mi tata jednostavno dati deset funti kao jednokratnu pomoć i to mi neće oduzeti od džeparca!“

„Pa, to baš i ne bi bilo fer!“, odbrusila je Lin.

„Zašto to nije fer?“, pitala je Rouan nadureno, veoma blago izbacivši donju usnu.

(Ovako to funkcionije s Lin i Rouan: Rouan smisli glupu, do pola promišljenu suludu ideju, a Lin je rasprši jednom rečenicom. Kraj.)

„Razmisli o tome!“, umorno je uzdahnula Lin. „Ako *ti* dobiješ dodatni novac od tate, onda bi on morao da da dodatni novac meni, Eli i Toru takođe, zar ne?“

„Nije obavezno“, promrsila je Rouan shvativši da je pobeđena, ali odbijajući da se preda.

Veliko prepucavanje i spuštanje počelo bi tačno za dve sekunde da nisam smislila nešto kako bih im skrenula misli.

„Kasniš iz škole, Lin. Gde si bila?“, pitala sam ne potrudivši se da je obavestim o beznačajnoj sitnici kao što je činjenica da smo Rouan i ja stigle svega nekoliko minuta pre nje.

„Ja?“, rekla je Lin poprilično samozadovoljno podigavši one blede obrve. „*Ja* sam išla na razgovor za posao. *Ja* sam dobila subotnji posao!“

Lin je već godinama pričala o nalaženju subotnjeg posla. Svi smo znali koliko ona zaista želi mobilni telefon, ali pošto nije delovalo kao da će se u dogledno vreme tata ili Deda Mraz pozabaviti ovim problemom, shvatila je da će morati da nađe način da ga plati sama. Izgleda da je ovog puta uspela.

„Gde si našla posao?“, pitala sam znajući da to neće biti popunjavanje polica u supermarketu. Lin ne bi ni razmatrala posao zbog koga bi bila u opasnosti od znojenja. Previše je pedantna za tako nešto.

„Je l' znate one prodavnice na Krauč Hilu?“, pitala nas je.

„O, da, sve su tako lepe!“, oduševila se baka momentalno impresionirana.

Molim te, Bože, pomislila sam, samo neka kaže da radi kao čistačica u kafiću preko puta njih!

„U subotu počinjem da radim u butiku koji se nalazi u sredini – *Godišnja doba*“, rekla je izveštačeno. „Za razliku od ostalih radnji oni imaju više robe pravih dizajnera.“

Pa, dobro, *nije* kafić. Život, ponekad, nije pravedan, zar ne?

„Da li imaju popuste za zaposlene?“, pitala je baka. Ako nisam baš mnogo pogrešila, zasijaše joj čelične oči.

„Da – imaću petnaest odsto popusta. To znači da ću imati gomilu sjajne nove odeće, i mnogo novca da trošim na sebe!“, razmetala se Lin ravnajući u oblaku samoljublja prednji deo svoje ionako besprekorno ispeglane majice.

Teško je biti radostan zbog nekoga ko je već toliko zadovoljan samim sobom. Nije da Lin nema trenutke kada može da bude dopadljiva. Stvar je u tome što ih veoma dobro krije. Jednostavno više voli da bude izveštačena i nadmena, prelepa i savršena – stalni podsetnik meni i Rouan da smo blago inferiorne, da nam nedostaje njena lepota i da smo sasvim sigurno *nesavršene*.

Hitro sam pogledala u moju sestru, koleginicu u nesavršenosti, da bih videla kako je ona podnela Lininu novost. Rouan je svoju dugu, gustu,

tamnu kosu sklonila s lica nekim ludim metalnim rajfom prekrivenim sitnim draguljima zbog čega su joj krupne smeđe oči izgledale još upadljivije na bledom licu. Međutim, u tom trenutku te krupne smeđe oči bile su tužne, ljubomorne i jadne.

„I tako, Lin!“, rekla sam, okrenuvši se prema detetu ljubavi *numero uno**. „Ti smatraš da Rouan ne bi trebalo da traži od tate taj novac?“

„Da“, namrštila mi se Lin pitajući se zašto smo se vratile ovoj temi.

„Pa, ako ćeš *ti* postati tako bogata, zašto *sama* ne pozajmiš novac Ro?!“

Unapred sam znala odgovor, ali nisam mogla da odolim iskušenju da budem drska i svejedno upitam.

„Mora da se šališ! Ne bih nik...“

„Dobro, de!“, glasno je rekla baka umešavši se kao sudija. „Evo, Rouan, ovo ti je od mene, ali želim da mi se vrati – po funtu svake nedelje. U redu?“

„Oh, hvala ti, bako!“, prenemagala se Rouan, potrčavši oko stola da uzme novčanicu koju je baka izvadila i da je zagrlji (mislim, baku, ne novčanicu).

„Dosta mi je neprijatnosti za jedan dan. Kad se samo setim uginulih štenaca“, uzdahnula je baka i potapšala Rouan po leđima. „I ne želim više da čujem gnjavažu oko para. Jeste li me sve tri čule?“

---

* Ital.: *Broj jedan*. (Prim. prev.)

„Jesmo, bako“, klimnula sam glavom i čula kako i Rouan i Lin ponavljaju iste reči.

Ipak, čim je baka okrenula leđa, Lin me je preko stola prostrelila ubistvenim pogledom. Htela sam da joj uzvratim istom merom, ali sam se skoncentrisala da ne prasnem u smeh pošto sam primetila kako Rouan stoji iza Lininih leđa i krevelji joj se.

Kad nas tri počnemo da zakeramo jedna drugoj, problem je što smo prevelike da bi nas podmitili šargarepama i hranjenjem zečeva...